

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobce: I. K.**, zastoupen JUDr. Michaellem Sonntagem, advokátem, se sídlem Týnská 21, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2005, č. j. 46 Az 39/2005 - 23,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci JUDr. Michaelu Sonntagovi **se** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2005, č. j. OAM - 370/VL - 07 - BE01 - 2005. Tímto správním rozhodnutím žalovaný vyslovil, že se žalobci neuděluje azyl dle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“) a že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel v obecné rovině nesouhlasí s výše označeným rozhodnutím soudu a napadá je v celém rozsahu. Je přesvědčen, že při projednávání jeho žádosti o azyl žalovaný pochybil, neboť nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, důkazy, které si opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, a proto žalovaný nemohl správně usuzovat na skutkové a právní otázky, a jeho rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů. Uvedl, že v zemi původu má problémy, které vykazují soukromý charakter pouze zdánlivě. Vydírání mafiemi státní orgány trpí a podporují je, proto je nebezpečné obracet se na policii. Svá tvrzení odůvodnil i odkazem na Příručku postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě, konkrétně na její čl. 53, v jehož smyslu různá opatření, která sama o sobě nepředstavují pronásledování, mohou být v některých případech spojena s dalšími zápornými faktory. V těchto situacích mohou různé se uplatňující aspekty ve svém součtu vyvolat určitý efekt, který může logicky opravňovat k tvrzení opodstatněnosti

pronásledování na kumulativním základě. Stěžovatel navrhl zrušit rozhodnutí krajského soudu a vrátit věci k dalšímu řízení a požádal o přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Kasační stížnost je přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje následující. Stěžovatel bez bližší konkretizace stížných důvodů namítá, že rozsudek krajského soudu trpí nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, zda nebyly v jeho případě stěžovatele naplněny podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu a pro vztažení překážek vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Má rovněž za to, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel nemá oporu ve spisech, je s nimi v rozporu a při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem. K této argumentaci stěžovatele může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že otázkou aplikace azylově relevantních důvodů a důvodů pro shledání překážek vycestování

ve skutkově obdobných případech, jako je jeho, se zabýval obšírně již ve své předchozí judikatuře a je možné odkázat i na judikaturu jiných soudů, s níž se ztotožňuje. Za všechny je možno uvést například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, v jehož smyslu, skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, podle kterého skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona, o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, pouhá nedůvěra občana ve státní instituce, zdůvodňovaná tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. S ohledem na ta skutková tvrzení, která stěžovatel uplatnil v řízení před krajským soudem a před žalovaným a ve vztahu ke kasační námitce vůči rozsahu zjišťování rozhodných skutečností a rozsahu dokazování odkazuje Nejvyšší správní soud zejména na svůj rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41 (www.nssoud.cz), v němž se k ní zásadním způsobem vyjádřil.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2006, č. j. 46 Az 39/2005 - 58, ustanoven zástupcem advokát JUDr. Michael Sonntag. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu neshledal, že by ustanovený zástupce učinil jakýkoliv úkon právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, přičemž ani sám advokát nereagoval na výzvu zdejšího soudu týkající se specifikace úkonů právní služby vykonaných v této věci, nemohl mu přiznat žádnou odměnu ve smyslu ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

